

FELSŐKRISZTINA

2003. VENI SANCTE

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Egyházmegyei misszió 2003-2005

Főegyházmegyénk lelkipásztori életének megerősítésére Erdő Péter prímás, érsek vezetésével pasztorális programot dolgoztak ki az érsekség vezetői a 2003-2005 közötti időszakra. E programot bemutató füzet Erdő Péter által írt bevezetőjéből idézünk az alábbiakban, amely összefoglalja az „egyházmegyei misszió” lényegét.

Amikor egy egyházmegye életében lelkipásztori tervek vagy programok készülnek, elsősorban mindig azt kell szem előtt tartanunk, hogy egyházunk élete és sorsa nem pusztán emberi mű, hanem Krisztus szeretetének ajándéka és az isteni gondviselés működésének eszköze a történelem folyamán.

A kegyelem és a történelem erőterében zajlik keresztény életünk. De ez nem ok arra, hogy pusztán sorsként, külső erők játékként szemléljük életünket. Az idők jeleit kell a hit szemével kutatnunk és megtalálnunk azokat a konkrét tendenciákat, amelyeket a gondviselő Isten tőlünk itt és most megkíván. Lehet, hogy terveinkben többé-kevésbé olykor tévedünk is, lehet, hogy legjobb terveinket nagyobb erők hiúsítják meg, mégis megújult igyekezettel kell dolgoznunk azon, hogy legjobb képességeink szerint lehessünk Krisztus munkatársai.

Az elmúlt évtizedek hozzászoktattak minket ahhoz, hogy tervezni, programot készíteni – kivált egy egész egyházmegye számára és nyilvánosan – szinte lehetetlen.

(folytatás a 3. oldalon)

Krónika

„A plébánia elsősorban nem struktúra, terület vagy épület, hanem inkább Isten családja, testvériség, amelynek egy a lelke, családi testvéri befogadó ház, a hívők közössége”
(Christifideles Laici)

A fenti idézet szellemében indítottuk zsinati előkészületünket 2002

őszén, fogalmazzuk meg céljainkat, terveinket, amelyeket sikeres zsinatunk után „Zsinati Könyvünkben” foglaltunk össze. Már a zsinati ülésen is elhangzott, hogy „a zsinat nem cél, hanem eszköz”, s hogy „a zsinat nem befejezése, lezárása a munkának, hanem a plébániai közösség megújulásának kezdete”. A következő év,

évek feladata tehát, hogy a dokumentumunkban megfogalmazott céljainkat megvalósítsuk. Ezért üdvös lenne, ha az előkészítésben részt vevő munkacsoportok továbbra is együtt maradnának s új aktív tagokkal kiegészülve koordinálnák a programok megvalósítását. Megkülönböztetett szeretettel várjuk a fiatalok – eddigénél nagyobb és aktívabb – (folytatás a 2. oldalon)

„Mentsd meg lelkedet!” –

olvasható templomunk bejáratánál a missziós kereszten. Valamint két dátum is látható: 1935. III. 23. és 1947. IV. 7.

Aki vissza tud emlékezni e két nap eseményeire, kérjük jelentkezék.

„Egyengessétek az Úr útját” (Keresztelő Szent János)

Felsőkrisztina Katolikus Kör előadásai templomunkban

Október 7. kedd, Török József professzor

II. János Pál negyedszázada Szent Péter örökében

November 4. kedd, Szőke János szalézi

Mindszenty bíboros, 1956

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

(folytatás az 1. oldalról)

részvételét e megújító munkában.

Hogy egymást, egymás munkáját, a különböző programokat jobban megismerhessük, az információ áramlását segítsük, új rovatot indítunk „**Életünk a plébániai zsinat után**” címmel. Ebben a rovatban szeretnénk beszámolni a plébániai közösségek, életéről, programjairól, eredményeiről. Ezúton is kérünk mindenkit, hogy terveikről, észrevételeikről, javaslataikról szóló írásaikat – ha csak néhány sorosak is – a fenti cím megjelölésével adják le a sekrestyében vagy a plébánián, esetleg küldjék el e-mail címünkre.

Hasonló célt szolgál majd az eddigi zsinati hirdetőtábla is.

*

Szorosan kapcsolódik plébániai zsinatunkhoz, sőt azt a missziós tevékenység egyik lehetséges módjaként említi az az ismertető, amelyet dr. Erdő Péter prímás érsek adott ki 2003 pünkösdjén „**Az egyházmegyei misszió programja**” címmel. A program a főegyházmegye lelkipásztori életének megerősítését szolgálja. „Amikor tehát egyházi életünk és küldetésünk szempontjából terveken és programokon gondolkodunk, ... nem az az első kérdésünk, hogy mit fogunk tenni, hanem hogy mi az irgalmas Isten akarata és talán az is, hogy mi vár ránk az eljövő időben...” - írja a program bevezetőjében az érsek úr. A 2003 pünkösdtől 2005 pünkösdjéig tartó program

a plébániai élet megújulását tarja fontos feladatának. Ebben a munkában kiemelkedő szerepe lesz a plébánosnak, ill. a plébánia papságának épp úgy, mint az elkötelezett világiaknak. A tanulmány segítségként néhány missziós modellt is bemutat (ezek közül néhányat ismertetünk következő számunkban), melyek közül első helyen a plébániai zsinatot említi. Plébániánk már megtette az első lépést e missziós programban, s sikere attól függ majd, mennyire tudjuk a megfogalmazott céljainkat valóra váltani.

*

Hírek, programok:

Megkezdődött a templomi hitoktatás. A foglalkozások rendje a hirdető táblán megtalálható. A **felnőt hittan** tematikája az idén Márk evangéliuma lesz Márton atya vezetésével.

*

Folytatódnak a **Felsőkrisztina Kör szervezésében** neves előadók által köz-és hitéleti kérdésekkel foglalkozó **előadások** is. Az őszi időszakban három ilyen előadás lesz.

*

Szeptember 20-án tartotta soros összejövetelét a képviselőtestület, amelynek központi témája a zsinati határozatok megvalósítása volt. (lásd részletes beszámolómat)

*

Október 4-én a Család Csoport kirándulást szervez a plébániai családok részére korhatár nélkül.

Ugyanezen a napon lesz a már ha-

gyományos őszi **zarándoklat is az Úti Madonna kápolnához.** A szervezők mindenkit szeretettel várnak.

*

Októberben minden este rózsafűzér ájtatosság lesz.

*

Katedrálisok zenéje címmel hangversenysorozat indul a Mátyás templomban. Az előadások időpontjai: október 10., november 14., december 12., január 9. Bővebb ismertető a programokról a hirdetőn olvasható.

*

Szeptemberben kezdődött jótékonyági hangversenysorozat, melynek címe **Orgonahangversenyek a Budai Ciszterci Szent Imre Templomban.** Célja, gyűjtés a templom új orgonájának javára. A további előadások időpontjai: okt. 6., okt. 20., november 10.

*

Október 6-8-ig **Családkongresszus** lesz Máriabesnyőn. A jelentkezéssel kapcsolatban információt kaphatunk a 439-1023-as telefonon, illetve *Hernádyiné Szemere Ritánál.*

*

Hirdetés:

Várjuk olyan fiatal és idősebb testvérek jelentkezését, akik szívesen vállalnának feladatot a plébániai információs rendszer működtetésében. A jelentkezéseket a sekrestyében vagy a plébánián kérjük leadni.

Béres György

Az együttes tagjai

Bakos Kinga (ének)
 Bódy Kát (gitár, ének)
 Barkas Tibor (ének, gitár, dobok, ütőhangszerek)
 Hachler Bea (gitár, ének)
 Csörgő Ferenc (ének)
 Hatvani István (basszusgitár, fúvós, ének)
 Imre Ferenc (gitár, ének)
 Imre Nóra (gitár, ének)
 Kelemen Anita (buzsola, ének)
 Kovács Mária (ének)
 Lőrincz István (szólo)
 Ludvik Ákos (gitár)
 Madocsay Ákos (gitár, ének, bőgővezető)
 Mészáros Péter (basszusgitár)
 Pogácsás László (karácsonyi időben, a Lőtfelény királyok c. dalban „Baldizár”)
 Szabó Orsi (szólo, ének)
 Szabó Réka (ének)
 Szrenkovits Fló (gitár, ének)
 Szegedi Attila (basszusgitár, ének, a szentmise)
 Zavaros Eszter (ének)

valamint az album létrehozásában segítségünkre volt
 Bata István (ének)
 Hartmann Ilka (ének)
 Horváth Gellért (gitár)
 Ludvik Melitta (ének)
 Csizser Dorri (ének)

Gítáros Együttesünk saját dalaikat tartalmazó albuma megjelent, megvásárolható 1.800,- forintért a sekrestyében.

(folytatás az 1. oldalról)

Mostani korunk egyik legvonzóbb kihívása azonban éppen abban áll, hogy efféle munkára újra megnyílni látszanak a lehetőségek, hasonlóan ahhoz, ami sok évtizeddel ezelőtt az egyház életében már megjelent.

Felvegyük tehát az elszakadt szaklat? - Hit, meggyőződés, őszinte igyekezet tekintetében mindenkép-

Testvértemplomunk a nagyszombati egykori jezsuita templom is, amely Pázmány Péter bíboros idejében épült

pen! A konkrét formák természetesen az eltelt nemzedékek alatt erősen megváltozhattak. De itt élnek még köztünk azok, akik személyesen is emlékeznek egyházmegyénk legszebb lelkipásztori vállalkozásaira. Itt vannak az írott és tárgy emlékek. Szinte a kövek szólnak meg körülöttünk. Számos templomunk előcsarnokában vagy bejáratánál még ma is áll a régi missziós kereszt, rajta az évszámokkal, az illető plébánián tartott népmisszió éveivel. Ezek a számok az 1940-es évek végével megszűnnek.

Maga a népmisszió a XVI-XVII. század óta újra és újra képes volt arra, hogy szentbeszédekkel, lelkigyakorlatokkal, a szentségi pasztoráció és a szentgyónás különleges alkalmával és különféle közösségi rendezvényekkel megújítsa egy-egy plébániai közösség életét.

A II. vatikáni zsinat óta a világegyházban a hajdani népmissziók in-

tézménye sokarcú mozgalomként újult meg. A római egyházmegyében például a plébánia hetét szokták megrendezni, más európai városokban városi misszióról beszélnek vagy néhol átvitt értelemben „plébániai zsinatokról” is szólnak. Természetesen itt nem valódi zsinatokról van szó, mégis ezekben a kezdeményezésekben is az egyházmegyei zsinatok folytatását, életre váltását láthatjuk.

Az egyházmegyei zsinat óta már történtek lépések lelkipásztori terv kialakítására. Most ezt a törekvést is folytatni kívánjuk. Éppen ezért az egyházmegyei misszió és a lelkipásztori terv kérdése szervesen összefügg egymással. A jelen okmányt méltán nevezhetjük a Főegyházmegyei Misszió Programjának, hiszen 2003 pünkösdjétől 2005 pünkösdjéig elsősorban egy sajátosan intenzív plébániai megújulási folyamatra összpontosítjuk figyelmünket, közben azonban megfelelő szakbizottság közreműködésével 2005 pünkösdjétől kezdődő lelkipásztori terv kimunkálásán is fáradozunk. Ebben olyan fontos feladatokra is kitérhetünk, amelyek most, az első évek során talán még nem kerülnek figyelmünk középpontjába.

Március 21 és 24 között jó volt Rómában lenni! Jó volt, mert a macskul vissza-visszatérő télből egyszerre a tavaszba érkeztünk. Rügyeztek, virágoztak a fák, hétágra sütött a nap, és az óvatosságból magunkkal vitt meleg holmi egy-kettőre lekerült rólunk.

Jó volt Rómában lenni, mert ebben a nyüzsgő, lüktető, sokarcú városban bármerre mentünk, mindenhol magyar szót hallottunk, magyar zászlócskát láttunk, és így cseppet sem éreztük magunkat idegennek. Soha nem látott emberekkel beszélgettünk, köszöntöttük egymást, öszszemosolyogtunk. Türelmesek voltunk, jókedvűek, szerettük egymást. És bármerre mentünk - a Santa

Boldog napok Rómában

Maria Maggiore-bazilikában, a San Paolo oszlopai között és legerősebben a csodálatos és lenyűgöző Szent Péter téren - mindenhol magunkon éreztük annak az embernek a tekintetét, akiért itt Rómában összegyűltünk: boldog *Batthyány-Strattmann László*ét, a szegények orvosát. Ő egész életében annyi szeretetet gyűjtött össze magában, hogy bár bőven osztogatta mindenkinek, nekünk is jutott belőle. Ez a szeretet tette az ismeretleneket ismerőssé, ezért mosolyogtunk egymásra. Ez a szeretet szállt messze énekeinkben is olyan elsöprő erővel, hogy bizony a többi boldog hívei alig-alig jutot-

tak szóhoz. Elynomta őket az „Isten áldd meg a magyart...”, a „Hazádnak rendületlenül...” és a „Boldogasszony anyánk...”

Hát ezért volt jó március 21 és 24 között Rómában lenni. Ezért volt jó Rómában magyarnak lenni. Fel-töltekeztünk szeretettel, Batthyány László szeretetével. Hoztunk belőle az itthoniaknak is, mert a szeretet az, amire manapság bizony nagyon nagy szükségünk van. Ahogy *Teilhard de Chardin* mondja: „Kétezer éve elhangzott a parancs, hogy szeressétek egymást! Ha Jézus most élne, nem ezt mondaná, hanem azt mondaná, hogy szeressétek egymást, mert elveszték.”

Pongrácz Judit

Schola tábor Velemben

Augusztusi szombat délben kezdtek meg a bepakolást a buszba. Már induláskor nagy meglepetés ért minket, ugyanis három új útitárs csatlakozott hozzánk. Az Indiából származó *Mary nővér*, és a francia nemzetiségű *Leticia nővér*, a Máriáról nevezett ferences misszionárius rend tagjai, valamint a Schola zárándoklat során Szabadkán megismert ministráns, *Negyela Zoltán* kisszeminarista.

Miután elköszöntünk családtagjainktól, elindult a busz úticélunk, Velem felé. Megérkezésünkkel vendéglátónk nagyon szívesen fogadtak, főleg Éva néni, aki a hét folyamán jobbnál jobb ebédekkel és vacsorákkal vendéglát meg bennünket.

Miután „megszálltuk” a szobákat és kipakoltunk, Tünde tábornyitóra hívott össze minket, és megtörténtek a családbeosztások is. Ezután körbeültünk és kifaggattuk a nővéreket missziós tevékenységükről, életükről, majd elimádkoztuk a komplotóriumot.

Meleg vasárnap reggel köszöntött ránk. A próba után elmentünk virágot szedni. Az oltárnak kijelölt asztalra tettük a csokrokat, megérkezett Kőszegről a lengyel Gergely atya, akit a tavalyi lengyelországi zárándoklatunk óta ismerünk és szeretünk, és kezdetét vette a szentmise.

Délután meglátogattuk a faluban lévő öreg vízimalmot, majd sajnálattal vettük tudomásul, hogy Gergely atyának és a nővéreknek el kell menniük. Így titokban rajzokat készítettünk és illően elbúcsúztattuk a vendégeket.

A hétfői napon a családok mérhették össze tudásukat, ügyességüket az akadályversenyen.

Kedden nagy kihívás várt kicsikre és nagyokra egyaránt. Megmásztuk a közelben lévő egyik hegyet, amelyen a Szent Vid kápolna áll.

Időközben újabb látogatók érkeztek: *Osztie Zoltán* pesti belvárosi plébános és húga, aki régebben tagja volt templomunk kórusának. Zoltán atya misézett nekünk a Szent Vid templomban.

Szerdán a családfők úgy döntöttek, hogy „meghódítják” a pár kilométerre lévő Írottkőt, amely 882 méterével a Dunántúl legmagasabb csúcsa, épp az osztrák határon. A fárasztó kirándulás után, a táborba visszatérve üdvözölhettük *László atyát*, aki minket követve másnap Zoltánnal szintén megmászta a hegyet. Mire visszaértek, indultunk köszegi városnézésre.

Kőszegen megtekintettük a Szent Jakab templomot, a Kismesterségek Múzeumát, a várban meg ebédeltünk, és útnak indultunk a verbita szerzetesek missziós háza felé, ahol Gergely atya várt minket. A közös beszélgetés és éneklés után – ahol természetesen helyet kaptak az olyan „slágerek”, mint az spanyol „Alabare” vagy az afrikai „Ma Maria mama”, Vilmos atya tartott izgalmas élménybeszámolót paraguayi élményeiről, ahol három évtizedig élt indiánok között.

A pénteki nap már a csomagolás jegyében telt. Délelőtt azért még megrendeztük a „ki mit tud”-ot – schola módra, és délben kicsit szomorúan elindultunk hazafelé.

Jakubecz Gabi

REJTVÉNY – gyerekeknek

Válaszolj az alábbi kérdésekre! (Mindenképp jó válasz 1 pont)

1. Mi a liturgia?
2. Hogyan nevezzük másképpen (magyarul) a liturgikus évet?
3. Mikor kezdődik a liturgikus év?
4. Idén milyen betűjelű év van?
5. Kinek a segítségét szoktuk kérni az új iskolai évhez szeptemberben, a Veni Sancte – misén?
6. Mit ünneplünk szeptember 8-án? (Segítség: a Szűzanyával kapcsolatos!)
7. Az alábbi felsorolásból húzd alá azt a **nyolc** szentet, akikre szeptember hónapban emlékeztünk!

Szent Pál apostol, Szent Máté apostol, Szent Egyed apát, Szent István király, Szent István diakónus, Szent Imre herceg, Szent Gellért püspök, Szent Mihály főangyal, Szent Miklós püspök, Szent Kornél pápa, Boldog Mór püspök, Nagy Szent Gergely pápa, Szent Rozália szűz, Szent Márton püspök, Szent Vencel herceg.

8. Szeptember utolsó napján ünnepeztünk egy szent remetét, egyháztanítót, aki először fordította latinra a Bibliát, s általában oroszánál ábrázolják. Ki ő?

A megoldásra ne felejtsetek el felírni nevedet és életkorodat és a sekrestyébe leadni!

(Összeállította: Jakab Péter)

A Schola tábor legény- és leánysága

„Mit adjak az Úrnak viszonzásul?”

Greksa Ferenc atya aranymiséje

A rekkenő hőség és a háromnapos ünnep ellenére is zúfolásig megtelt a templom pünkösdhétfőn este Greksa Ferenc atya aranymiséjén. Régi ismerősök, innen elszármazottak – az egykori fiatal énekkarosok, ministránsok – üdvözölték örömmel egymást. Még az énekkar is összeállt hirtelenjében, hogy szebbé tegye a szentmisét.

Majd' harminc éve, hogy Feri bácsi elkerült tőlünk, bizony emlékeinkben másképp őriztük meg őt és most aggódva néztünk a törékeny, halk szavú, idős emberre, akinek a szószék lépcsőjén szüksége volt a segítő kézre. Vajon végig tudja-e mondani a szentmisét ebben a melegben?

Aztán valahogy észrevétlenül megtörtént a csoda. Márton atya kedves köszöntő szavai családias légkört teremtettek, Farkas atya, az ünnepi szónok, közvetlen, személyes élményeket idéző beszéde egy tiszteletreméltó, végig hűséges életutat mutatott be. És amikor Feri bácsi lépett a szószékre, már kinyíltak a szívek és az aggodalom elmúlt.

Mintha valóban egy asztal körül ültünk volna együtt, ahol az ünnepelt csöndesen mesél, a többiek pedig hallgatják, hol nevetve, hol megfényesedő szemmel, együvé tartozva.

Az oltárnál pedig már az áldozat erejéből erőt merítve az a pap állt, aki oly sokunkat vezetett el az elsőlátozáshoz, bér-máláshoz, nehéz időkben őrizte meg és vigyázta felnőttek és fiatalok közösségeit.

A szentmise végén hosszú

sorban vonultak a jelenlévők az aranymisés áldáshoz, amelynél mindenkinek kijárt az ölelés, a kézfogás, a személyes baráti szó. Egy jelenet volt, aminek bár tanúja lehetett volna mindenki! Azonban csak néhányan, az atya mellett álló ministránsok láthatunk.

Káplánunk legutolsóként lépett oda az áldásért, és ahogy az egymás számára ismeretlen két pap, az idős és a fiatal tekintete összekapcsolódott, és Feri bácsi két kezébe fogva a fiatal pap kezét, vallomással felérő néhány mondattal megtoldva adta az áldást, az valóban egy papi élet összegzése és útravaló volt.

A köszöntés az új épület nagytermében agapéval és jóhangulatú találkozóval zárult.

LK.

Új sportág

Új sportág alakul az Apor Vilmos téren, de nem lenne jó, ha bekerülne a VB-be: háztető-focinak neveztem el.

Egy verőfényes nyári napon, Urunk 2002. évében, olyan időpontban megyek át a templomkertben, amikor arra a madár se jár. Két fiú – lehetnek olyan 8-10 évesek, – éppen a „Hully-Gully” alacsony házrészére mászik fel. Földbegyökerezett a lábam. Kiabáljak, ne kiabáljak? – töprengek. Nem szólok, hátha megijednek a hangomtól és leesnek.

A két fiú felér a háztetőre...

Észrevesznek. – „Kezit csókolom” – köszönnek a világ legudvariasabb hangján. „Tetszik tudni, fölesett a labda” – mentegetőznek... Ismerem az efféle szókapcsolatokat, nekem is van két

öcsém. Kiskorukban a rádió tejére rakták a reggeli kakaót és állították, hogy a rádió *lereggeleződött*. Nem ők voltak a hibásak! Egyszerűen csak lereggeleződött. Személyi hozzájárulás nélkül. Ugyanilyen kimagyarázó kifejezés a „fölesett a labda.”

Aranyos és ügyes gyerekek... Sikeresen lehozzák a labdát, úgy látszik, fenn a tetőn nem mertek már belerúgni, megzavarta őket jelenlétem. Egy kollégám azonban egyszer tetőfoci-meccsnek volt a tanúja. Szóval landolnak. Nyak és lábtörés nélkül.

Nagy kő esett le a szívemről. – Megnézem már, hogy másznak oda fel, van-e ott valami „természetes” lépcsőféle – hajtott a kíváncsiság a házhoz közelebb: a sima esőcsatornán kezük-lábuk

erejére vannak utalva. Ez félelmetes, nemcsak egy olyan embernek, mint én, aki gyáva gyerek voltam, de vagány barátaim is megütköznének, akik annak idején nem tudtak engem rávenni, hogy fára mászzak.

De félre a tréfával.

A „Hully-Gully”-nak ez a szárnya ilyen szempontból veszélyes. Kedves testvéreim, akik a gazdasági és műszaki csoportban munkálkodtok!

Segítsetek kigondolni, mit lehet csinálni, hogy a labda „ne essen föl”, illetve, hogy felügyelet nélkül lévő gyerekek kísértésbe ne essenek, és oda felmászhatnak.

Kalászi Mária

Testvértemplomaink, a Battisterok

A keresztlőkápolnák a szakrális építészet csodálatos, ugyanakkor sokak számára talán titokzatos alkotásai. Ki ne tanult volna gimnáziumi rajz órákon a firenzei dóm *battisterojának* paradicsomi kapujáról vagy a ferde torony mellett talán hírnevében eltörpülő, de művészi értékében ugyanolyan fontos pisai keresztlőkápolnáról. Ezek a gyakran furcsa alakú, talán néha bizarrnak tűnő, de rendkívül érdekes és értékes építmények szinte mindig *Keresztelő Szent János* titulust viselik, tehát méltán nevezhetjük őket testvértemplomainknak.

Furcsa (legtöbbször nyolcszögletes) alakjuk kialakulása a kereszténység első századaira vezethető vissza. A keresztlés szertartása már a III. század során rögzült. Miután a kereszténység a római birodalomban Kr.u. 313-ban államvallás lett, a tömeges megtérések legfontosabb szertartásának, a keresztség felvételének végzéséhez külön épületek váltak szükségessé. Hiszen ezen szertartások elengedhetetlen feltétele volt a víz, amely a korábbi, esetenként a katakombabeli szentélyekben-templomokban nem feltétlenül volt adott. A kereszténység szertartását legtöbbször alámerítéssel végezték, a katekumeneknek teljesen mezítelenül kellett a keresztvízben megmerítkezni. Emiatt – praktikus szempontokat figyelembe véve – a keresztlőkápolnák, a *baptisteriumok* a római fürdők építészeti hagyományait követték, hiszen szükséges volt az alámerítéshez egy nagyobb medence, ahová vizet kellett

vezetni, nem beszélve arról, hogy a levetett ruhákat is tárolni kellett valahol. E baptisteriumok rendszerint nyolcszög alaprajzúak voltak, közepesen a keresztlőkápolnával. A centrális térben minden szem a legfontosabb eseményt, a keresztlés szertartását követhette, míg az oktogon a szent számára, a 8-ra emlékeztetett: Jézus feltámadásával megszentelte a vasárnapot, a nyolcadik napot. Szokás volt, hogy a hamarosan elterjedté váló csecsemő-keresztléseket a születés utáni 8. napon tartották. Míg az épület nyolcszögletű, addig a keresztlőkápolnák egyre gyakrabban hatszögletűek voltak, ez utóbbi a méhek kaptárára emlékeztetett. A keresztlőkápolnák általában három bejáratot építettek. Hasonlóan nézhetett ki a (szintén testvértemplomunknak számító) római Lateráni bazilika keresztlőkápolnája is, amely az V. század közepén már bizonyosan állt.

A keresztlőkápolnák talán leghíresebbjei az itáliai *Toszkánában* találhatóak. Tegyük hát egy rövid utazást Olaszország e gyönyörű tartományában és ismerjük meg néhányat testvértemplomaink, a toszkán *battisterok* közül.

A világ keresztlőkápolnáinak talán leghíresebbje a **firenzei Battistero**, amely *Brunelleschi* dómjával és a *Giotto* féle harangtoronnyal Itália és a világ egyik legismertebb (és legszebb) építészeti együttese. E gyönyörű kis épület szinte mindenben az őkeresztény kor baptisteriumainak építészeti hagyományait követi. A XII-

megtétele után máris a keresztlőkápolnába lehet jutni. A három bronzkapu déli, keleti és északi irányba nyílik. A déli kaput *Andrea Pisano*, az északit és a leghíresebb, keletit *Lorenzo Chiberti* készítette 1425 és 52 között. Ez utóbbit nevezte *Michelangelo Porta del Paradiso*-nak (a Paradicsom kapujának).

Pisa

Hasonlóan a XIII. században épült az etruszkok egykori fontos központjában, **Volterrában** a dómval szemben található, elhelyezésével a firenzeire emlékeztető keresztlőkápolna. Ez nyolcszögletű alaprajzával még hűen követi a korai kereszténység hagyományait. Volterra városa sokkal jelentéktelenebb és szegényebb volt, mint a hatalmas Firenze, ezért csak egy sokkal kisebb és egyszerűbb baptisteriumot engedhetett meg magának. Talán ez az a keresztlőkápolna, ami legjobban magán viseli a fürdők jegyeit: formája és elrendezése a magyar utast kísértetiesen emlékezteti a Rudas vagy a Rác fürdő török kori épületeire.

A **pisai** baptistero már szakít a toszkán alaprajz hagyományával; de a szabályos kör alakú épületnek még három bejárata van és a keletelt székesegyházzal szemben, tradicionális keleti főhomlokzattal emelték. A

Firenze

XIII. században épült; nyolcszög alaprajzú kápolna főhomlokzata pontosan szemben van a dóm nyugati homlokzatával; kilépvén a székesegyházból a főkapun keresztül, pár lépés

több évszázadon keresztül épült templom alsó szintje a XII. századból még román, felső szintje (XIII. sz.) és kupolája (XIV. sz.) már gótikus stílusú. A kupolán *Zibellino* Keresztelő Szent János szobra látható 1358-ból.

Siena csodálatos gótikus székesegyházának építői szinte teljesen feladták az évszázados hagyományokat. A tradíciót elvetve erényt kovácsoltak a szükségből és a hatalmas dóm szentélye alá, mintegy támasztékként, kriptaszerűen építettek keresztelőkápolnát. A dóm szentélyét tartó oszlopok a teret három hajóra tagolják, így a korábbi centrális tér sem a régi már. Hagyományos még azonban *Jacopo della Quercia* 1417-ből származó pompás reneszánsz, hatszögletű keresztelőkútja.

Toszkánai utazásunk végén álljunk meg **Luccában**. Itt láthatjuk legin-

kább, hogy az évszázadok során mennyire megváltozott a keresztelőkápolnák építésének tradíciója. A Keresztelő Szent János templom már messzebb áll a dómtól, ugyanolyan keletelt szentélyű, háromhajós bazilikális épület. Az 1622-ből származó barokk homlokzaton található kapun belépve egy hagyományos olasz templomban találjuk magunkat, és csak az oldalt található, XV. századi keresztelőmedence emlékeztet a templom eredeti funkciójára, a keresztelőkápolnára.

Természetesen keresztelőkápolnákkal nem csak Toszkánában és Olaszországban találkozhatunk, hanem szerte az egész világon. Ezekről, felbecsülhetetlen kultúrtörténeti és művészi értékeikről könyvek és pub-

Lucca

likációk ezrei szólnak. Ez a kis összeállítás csak arra elég, hogy felhívja a figyelmet arra, ha utazásaink során keresztelőkápolnákkal, baptisteriumokkal találkozunk, egy kicsit ott-hon érezhetjük magunkat, hiszen szinte minden esetben egyik testvértemplomunkban, egy Keresztelő Szent János oltalmába ajánlott istenházában járunk.

Vasdinyey Miklós

Elsőáldozóink – 2003

Almay Réka, Bánszki Dorottya, Bánszki Kristóf, Bechtold Jakab, Becker Dániel, Belák Tamás, Belán Miklós, Bene Vince, Beregi Zsófia, Csanádi Dorottya, Cibulka Noémi, Czigány Bence, Dikó Levente, Dravucz Jenő, Éry Franciska, Fejér Annamária, Góczán Dóra, Hamicskó Dániel, Izsák Krisztina, Juhán Kitty, Kurucz Kata, Kütsön Nikolett, Lenzsér Olivér, Nyíri Veronika, Németh Dávid, Perkopcsák Attila, Seidl Anita, Virág István.

Reméljük, hogy valamennyiük rendszeresen részt vesz a 9 órai diákmisséken és beiratkoztak a plébániai vagy az iskolai hitoktatásra. Szüleik, keresztszüleik jó példája segítse őket keresztényi kötelességeik gyakorlásában.

Zarándoklat Nagy-Magyarországon, a Vajdaságban

**ŽUPNI PJEVAČKI ZBOR
ŽUPE
FELSŐKRISZTINAVÁROS
IZ BUDIMPEŠTE**

**PJEVA NA SVETOJ MISI I
PRIREĐUJE KONCERT OVDJE U
STOLNOJ BAZILICI**

8. SRPNJA U 19 SATI.

**Za vrijeme svete će pjevati
djela Brucknera, Liszta,
Tallisa, Nystedta**

kao i pučke mađarske pjesme.

**A poslije svete mise će izvesti
skladbe Halmosa,
Saint-Saensa, Szokolay-a i
Kodálya.**

Az idén Délvidékre, a Vajdaságba zarándokolt kórusunk László atyával. A szkolásokhoz református testvérek is csatlakoztak, mert utunkat *Kolosvári Bálint* református presbiter szervezte.

Július 4-én kora délután már meg is érkezünk Szabadkára, ahol a református gyülekezet lelkészénője fogadott minket. Nagyon tetszett, amit a hivatásáról mesélt. *Matuska Márton*, délvidéki író csatlakozott hozzánk, vele folytattuk utunkat Csantavérre, ahol egy esküvőn énekeltünk a Páduai Szent Antal templomban. Estére megérkeztünk szálláshelyünkre, Muzslára, itt szállásadónk *Kalopis Sztoján* atya fogadott bennünket finom vacsorával és fekhellyel.

Másnap, vasárnap a 10 órás nagymisén énekeltünk a nagybecskereki püs-

pöki székesegyházban. Tünde elmesélte nekünk, ha egy templomban először vagyunk, akkor három dologért kell imádkoznunk: először azokért, akikre rá vagyunk bízva, másodsor azokért, akik ránk vannak bízva, harmadszor pedig a határon túl élő magyarokért. Ezt mindig be is tartottuk.

Délután Magyaritabéra érkezünk, ahol a református istentiszteleten énekeltünk. Ezután megkoszorúztuk a Kossuth-szobrot és a helyi gyülekezettel megvacsoráztunk.

A következő nap Újvidéken jártunk, a templom történetét hallgattuk meg, majd Maradékra érkezünk, ahol finom ebéddel vártak minket. Délután a templomban énekeltünk, majd *Mária néni*, a gyülekezet legidősebb tagja mondott nekünk verset.

Utunk következő állomása Zimony volt, itt folyik a Száva a Dunába, és ez volt Nagy-Magyarország legdélibb pontja.

Másnap hazafelé vezető utunk első állomása Törökbecse volt. Innen indultunk egy helyi busszal az ezeréves Aracsi romtemplomhoz, ami lenyűgöző látványt nyújtott. Ezután

Bácsfeketehegyen énekeltünk a hittan-táboros gyerekeknek. Zarándoklatunk szentmisével zárult Szabadkán, a Szent Teréz-székesegyházban.

Az aracsi Árpád-kori templomrom

Nagyon jól éreztem magam, mert a szkolás zarándoklatokon mindig vidám a hangulat. A Vajdaságban sok magyar embernek szereztünk örömet énekünkkel. Ők ezt kedvességükkel és finom ételekkel hálálták meg nekünk.

Bene Róza

a Schola délvidéki zarándoklatáról készült video összeállítást október 12-én, vasárnap délután 4 órakor tekinthetjük meg a Böszörményi úti református gyülekezeti teremben.

CSALÁDTÓL CSALÁDIG

Mindketten a „Felsőkrisztina” környékén születünk és nőttünk fel. A *Halász Imre* vezette minisportcsoportban ismertük meg egymást, ezek az évek és az ekkor kialakult barátságok máig élnek és fontosak számunkra. Mindig emlékezni fogunk Imrére, aki nehezebb „kamasz” éveinkben is nagy türelemmel és szeretettel tartotta össze csoportunkat.

Levente építőmérnök, útépítésben dolgozik, én külker közgazda vagyok. kilenc éve házasodtunk össze, három gyermekünk van. Zombor 8, Bendegúz 6, Emese 4

Haraszi Levente és Antal Kinga

éves, a fiúk a Pannonia Sacra iskolába járnak, és énekelnek a Scolában is. A Jóisten minket meglehetősen eleven gyermekekkel áldott meg, úgyhogy számunkra létkérdés a nagy kert, ezért Zsámbékon építkezünk.

Mindketten szeretjük a magyar népzene, fontosnak tartjuk a gyerekek nemzeti nevelését, nyaranta Erdélyben szoktunk táborozni, kirándulni.

Sok barátunk él itt a környéken. Reméljük, ha elköltözünk, a nagyobb távolság sem fog elválasztani tőlük.

Beszámoló a Plébánia képviselőtestületének 2003. szeptember 19-i üléséről

A kezdő ima és a napirend ismertetése után a plébános úr részleteket olvasott fel a *Mérleg* c. folyóirat 2003/1 számából az egyház helyzetéről, az egyházközségek feladatairól és a közéletiség szerepéről.

Takács László tartott tájékoztatót a képviselőtestület októberi lelki gyakorlatáról, amelyet Bíró László püspök úr fog vezetni Mátraszentimrén.

Erdő Péter érsek úr öt évre szóló egyházmegyei missziót hirdetett meg, amiről tájékoztató füzet is megjelent. A plébános úr úgy gondolja, szervezzünk missziós hétvégét. Gondolatokat, ötleteket vár ezzel kapcsolatban.

A zsinati munkacsoportok vezetői beszámoltak a zsinat óta eltelt időben végzett tevékenységükről és az elkövetkező évre vonatkozó terveikről.

Evangelizációs munkacsoport

szülői megbeszélések formájában tervezi a hittanos gyerekek szüleivel való kapcsolatfelvételt. Erre első alkalommal október elején kerül sor.

Javasolja, hogy a felnőtt hittan programját előre hirdessük meg. Az idén Márk evangéliuma a téma, 3 alkalommal pedig meghívott előadó tart előadást. Először október elején dr. Török József professzor.

Lukács Krisztina hittantanár 38 levelet küldött ki év elején azon családoknak, akiknél 6 éve templomunkban keresztelt gyerek van, hogy felhívja a figyelmet a hittanra. Ezek közül 14 levél visszajött, mivel a címzett már nem lakik ott. A többi levél hatását még nem lehet tudni.

Zsámbékra kirándulást terveznek a hittanos csoportoknak.

Keresztény család munkacsoport

Október 4-én családos kirándulás lesz a budai hegyekre.

Október végén, november elején fiatal házások találkozóját tervezik.

Javasolják a jegyesoktatás átalakítását. Erre vonatkozó konkrét elképzelésüket a közeljövőben egyeztetik Márton atyával.

Két lánc indítását tervezik az idejű „Szállást keres a Szent Család”-hoz.

Javasolja, hogy év végén legyen egy „családi” mise. Ennek tervezett időpontja Szent Család vasárnap 9 órai szentmise.

Liturgikus munkacsoport

Elkészült a cselekvési programjuk, amit egyeztetni fognak plébános úrral.

A liturgia megújításával kapcsolatos zsinati határozatok szerint a következő apró változások lesznek:

figyelmeztető tábla kerül az oldalajtókra a szentmise kezdete után, hogy a későn jövők a főkapun közle-

kedjenek;

a ministránsok csak az első sorban szélen ülőknek adják át békekézfogást;

lesz néhány másodperces szünet a prédikáció után; a perselyezés után az oltár elé rakják perselyeket.

Karitász munkacsoport

Megalakult a beteglátogató csoport, vezetője Kalászi Mária.

Egynapos lelki gyakorlatot szerveznek az időseknek.

Önálló lánc indításával tervezik kiterjeszteni az Idősek Klubjába a „Szállást keres...” láncot.

Aktualizálják a templom előterében lévő hirdetési felületet.

Ökumenikus munkacsoport

Közös kirándulást szerveznek a Böszörményi úti református kórossal.

Végiglátogatják a kerület keresztény egyházközégeit.

Sajtó munkacsoport

Elkészült a Zsinati Könyv.

Javítják a képek minőségét az újságban.

Kéri, hogy az általános érdeklődésre számot tartó híreket időben – lapzárta előtt – juttassák el a szerkesztőségbe.

2004 tavaszán leporellót jelentetnek meg az egyházközség életéről.

Tervezik plébániai honlap elkészítését, amelyhez már adottak a technikai feltételek.

Műszaki-gazdasági munkacsoport

A Zsinat óta kisebb javítások történtek (pl. csatorna tisztítás, a plébánia épület pincéjének kifestése, a templom padok alatti fa festése, stb.).

Pályázati felhívás jelent meg épületek felújítására, azonban a nyílászárók cseréjére, amire igazán szükség van, a lassú megtérülés miatt szinte kizárt, hogy adnának pénzt. Nagyobb felújítást (pl. külső homlokzat javítása) pedig a zsinati határozatok alapján az új épülettel kapcsolatos konkrét ütemterv elkészültéig nem vállalunk, ezért nem érdemes most pályázni.

A sajtó munkacsoport által felvetett leporellón tervezik gazdasági jellegű információk közreadását is.

Tervezik, hogy valamilyen formában tájékoztatják a híveket a befizetett egyházi adó felhasználási módjáról.

Az urnatemetőre vonatkozó hirdetést készítik, amit időnként megjelentetnek a sajtóban és állandó jelleggel a készülő honlapon.

A plébános úr tájékoztatást adott az új templom építésével kapcsolatos fejleményekről. A XII. kerületi polgármester és a főépítész is támogatják az új templom felépítésének ötletét. Érsek úrral a közeljövőben lesz e tárgyban megbeszélés.

Lejegyezte: Kovács Ádám

A 2003. év első félévének anyakönyve**Halottak:**

1. Kuzsel Jánosné sz.Penczinger Julianna (90)
2. Gyürü Antalné sz.Schmidt Vilma (92)
3. Falusi Zoltán (73)
4. Lancendorfer Imre Antal (70)
5. Szondra Tibor (79)
6. Kopp Antalné sz.Friedrich Mária (98)
7. Eitner Gusztávné sz. Kopácsy Mária (82)
8. Leszt Jenőné sz.Ejury Paula Terézia (97)
9. Szente Imréné sz.Kredics Ilnoa (75)
10. Kassai Jánosné sz.Konka Mária (87)
11. dr. Szutterné Balogh Ilona Lucia (59)
12. Walter Géza (90)
13. Mattersdorfer Dénesné sz.Bajai Julianna (92)
14. Simon Ferencné sz.Györgyjakab Margit (87)
15. özv. Hajdú Sándorné sz. Scheide Gertrúd (90)
16. Horváth Pálné sz.Lovasi Karolina (93)
17. Muszkás Ottó (74)
18. Jónás István (79)
19. Albert Béla (72)
20. özv. Verhovay Gyuláné sz.Cziráki Katalin (82)
21. Christ Ottó (85)
22. Muray Mihályné sz.Nagy Klára (90)
23. dr. Kónya Balázsné sz.Hegedűs Erzsébet (73)
24. Kiss Etelka (74)
25. Csák Erzsébet (56)
26. Nagy Lászlóné sz.Takács Róza (74)
27. Jánoshegyi Lajosné sz.Tindly Anna Mária (59)
28. Gödri Andrásné sz.Vathi Ilona (89)
29. dr. Wittek Lászlóné sz.Csűrös Éva (74)
30. Schilling Ferencné sz.Vasdinnyei Mária (85)
31. Hernády Elemér (92)
32. Ribényi Alfonz (83)
33. Kerner Rezsőné sz.Klasz Magdolna (95)
34. dr. Nagy Győző (80)
35. Vilcek Géza (83)
36. Leib János (85)
37. Tóth Tibor (61)
38. Kalocsayné Gergely Hedvig (50)
39. Mezey Ferenc (88)
40. Gulyás Ferencné sz.Gubadi Terézia (81)
41. Znásel Olga (97)
42. Tihanyi Aladárné sz.Szabó Erzsébet (92)
43. Pekár Istvánné sz.Farkas Irén (73)
44. Domokos Ottó (52)
45. Samu Pálné sz.Bánhegyi Janka (77)
46. dr. Narga Kálmánné sz.Schivetz Sarolta (89)
47. dr. Somhegyi Ferencné sz.Bartalus Mária (80)
48. dr. Ferdinándy Györgyné sz.Rejtő Erzsébet (91)
49. dr. Pálffy Ferencné sz.Battha Margit (96)
50. Szabovits Tibor (78)
51. Pécs László (79)
52. Mocsári Lajosné sz.Árva Ilona (92)
53. Lasancz Józsefné sz.Lasancz Mária (84)
54. Mocsán Elfrida (91)
55. Buvári Margit (66)
56. dr. Császár Géza (77)
57. dr. Hatvani Istvánné sz.Aszódi Mária (52)
58. Gergelyffy Andrásné sz.Sebestyén Mária (69)

59. dr. Farkas Elekné sz.Kuthy Gabriella (88)
60. Berényi Jánosné sz.Medinácz Irén (68)
61. özv. Süle Jánosné sz.László Erzsébet (90)
62. özv. Esztó Zoltánné sz.Beyer Márta (84)
63. Devecseri Pálné sz.Németh Katalin (94)
64. Völgyi Károly (88)
65. Bettenberg Tibor (73)
66. Hanti András (81)
67. Vermes László (90)
68. dr. Mészáros Andrásné sz.Zombori Margit (69)
69. Kovács Vilma (81)
70. dr. Zách Alfréd (93)
71. Kertész Aladárné, Mária (sz.1886.)
72. Kertész Kornél (sz. 1910.)
73. Mándy Béla (87)
74. Sátorj Sándorné sz.Gömbös Anna (86)
75. dr. Veitz János (82)
76. dr. Járjay Jenőné sz.Harsányi Klára (89)

Keresztelők:

1. Pintér Benedek Zsolt (2002.)
2. Földes Ákos Ferenc Noel (2002.)
3. Greschik András Zsombor (2002.)
4. Nagy Emese Krisztina (2002.)
5. Sebők Dóra Szilvia (2002.)
6. Frey Heléna (2002.)
7. Virág István (1992.)
8. Bene Vince (1993)
9. Fodor Eszter Angéla (1994.)
10. Gárdonyi Soma Ákos (2002.)
11. Papp Kata (2002.)
12. Gisz Anna Eszter (2002.)
13. Szabó Bence Tamás (2003.)
14. Naszlady Péter Botond (2002.)
15. Szappanos Kata Kira (2002.)
16. Jenik Bálint Gábor Péter (2003.)
17. Schumayer Márton (2003.)
18. Hadas Balázs Géza (2002.)
19. Pollner Zsigmond Sándor (2003.)
20. Somorjai Noémi Anna (2003.)
21. Paál Eszter Erika (2002.)
22. Dobos Vilmos István (2003.)

Esküvők:

1. Biber Attila – Szűcs Dóra
2. Borosnyay Csaba – Miklós Katalin
3. dr. Rédey József – Magyar Mária
4. dr. Martin Hajdu György – dr. Görgényi Orsolya Magdolna
5. Németh Norbert – Scholcz Mariann Andrea
6. Szakács István – dr. Takács Emőke Cecilia
7. Dózsa Tamás – Molnár Zsuzsanna
8. Sipos Péter – Péterfai Emese
9. Feczko Róbert – Donászi Andrea
10. Pogácsás László – Ludnik Melitta
11. Horváth Ádám – Kaldi Anna
12. Schneck János – Hardi Aranka

Az Örömkoncertről – politikamentesen

2003 májusában kaptuk meg a felkérést, hogy vegyünk részt a Szent István napjának előestéjén rendezett ünnepi hangversenyen, a Hősök terein.

A műsor, melyben gyermekkar-ként közreműködhattunk, méltó volt a nemzeti ünnephez: a legigényesebb, államalapítónkhoz kötődő zene-művek, illetve a hálaadás legszebb költői és zenei megfogalmazása: Kodály és Berlioz Te Deuma szólalt meg.

Nagy megtiszteltetés, hogy ott lehettünk a 101 kórus – köztük neves együttesek, mint pl. a Budapesti Kórus, a Debreceni Kodály Kórus, a Kolozsvári Magyar Opera, a Nagyváradi Partiumi Keresztény Egyetem kórusa vagy a Református Kántus - között.

Az ország minden részéből érkeztek felnőtt és gyermekkarok, Nagykanizsától Nyíregyházáig, Gyöngyöstől Szegedig, 16 városból, ill. községből, összesen 4032 fő.

Nem minden kórusnak adatik meg, hogy zenekari kísérettel ilyen nagy műveket énekeljen: sokaknak jelentett felejthetetlen zenei élményt az az este, sok fiatal kötelezte el ma-

gát életre szólóan a komolyzene, a kóruséneklés mellett.

Az is ritka lehetőség, hogy egy művészeti esemény a televíziós adáson keresztül nagy nyilvánosságot kap. A jelenlévők nagy száma (kb. 110 ezer fő) pedig azt a reményünket erősíti, mégis van igény a kultúrára, igényes művészi alkotásokra.

Kis kórusunk a nyári táborban készült a gyermekkar műsorával. Mindenki gyönyörűen megtanulta a magyar, német és latin nyelvű szövegeket (az 5-6 évesek is!)

Külön megtiszteltetés, hogy kórusunk tagja, BENE RÓZA egyike lett a négy kislánynak, akik a csángómagyar népéneket énekeltek. Egész közösségünk büszke volt rá, és arra is, hogy a legnagyobb tapsot ők kapták!

A Nemzeti Sportszarnokban tartottuk az első zenekaros összpóbát (1000-1000 fős kórusonként). Szívet melengető érzés volt, mikor először hallottuk meg teljességükben a zene-műveket. (Sajnos az előadáson a nagy szél miatt a mikrofonok nem tudták a kórus erejét visszaadni)

Így is csoda volt és Záborszky Kálmán karmestert dicséri, hogy ez a ha-

talmas apparátus egységesen, egy szívvel-lélekkel tudott muzsikálni.

Tudom, hogy a résztvevők – sok-sok munka és áldozat árán – a magyar nemzetet és Szent István királyunkat ünnepelték, felmutatva, mire képes a – sajnos, egyre mostohább körülmények közé kerülő – magyar zeneoktatás. (A koncert egyik célja egyébként ez volt: felhívni erre a veszélyben lévő, nagyon nagy értékre a figyelmet)

Kár, hogy az újságírókat mindez nem érdekelte.

Tókes Tünde

Bene Rózi

Lapzártáig megérkeztem, avagy a jövő elkezdődött!

Winter Márton már március 12-én megörvendeztette szüleit, de csak most tudjuk köszönteni.

Vigyázzon az Úr a lépteinkre!

Az Örömkoncerten a sokezeres tömegben elvegyülve én is jelen lehettem. Örömmel és mosolygós arccal néztük és hallgattuk a műsort, néztük a hatalmas kivetítőket. Mellettem egy házaspár állt. A műsor elérkezett ahhoz a részhez, amikor kislányok léptek fel a színpadra és egész Közép-Európa láthatta és hallhatta őket. A mellettem álló házaspár félig hangosan megjegyezte, milyen szépen énekelnek. „Ismerem az egyik kislányt” – fordultam hozzájuk, akit éppen akkor mutatott a kivetítő. Igaz, akkor még nem tudtam a nevét, de büszkén mutattam a kivetítőre: Ő az! (Azóta a nevét is megtudtam: Bene Róza.)

– És honnan ismeri? – kérdezték kicsit hitetlenkedve.

– Én a Felső-krisztinavárosi Plébánián dolgozom, mint kertész, és ő oda jár templomba és az énekkarunk tagja – válaszoltam.

Csak ekkor döbbsentem rá, hogy nagyon sokat köszönhetek az itteni atyáknak, az itt dolgozóknak és a híveknek. Hogy ennek a kis közösségnek a tagja lehetek.

Ezzel a kis megemlékezéssel kérem az Urat, hogy áldjon meg minket, és vigyázzon a lépteinkre, hogy csak jó úton járjunk és járhassunk.

Hajma István

a plébánia büszke kertésze

Mint már sokan értesülhettek róla, megjelent az első, saját dalainkat tartalmazó albumunk, „Maradj itt velem” címmel, CD (Compact Disc) formátumban. Ez év februárjától dolgoztunk rajta. Végre kész!

Az az energia, amit a kórus ennek az albumnak az elkészítésére fordított nem kevés. Az a segítség, amit a Felső-Krisztinavárosi Egyházközség híveitől és az itt szolgáló

A gitáros CD-ről

atyáktól kaptunk, hatalmas. Ezért, köszönetet szeretnék mondani itt, e keretek között is a kórus tagjainak, a közreműködőknek és segítőinknek.

Köszönet Bakos Kingának, Bódy Katának, Farkas Dánielnek, Flachner Beának, Gáspár Fruzsínának, Hatvani Istvánnak, Imre Ferencnek, Imre Nórának, Kelemen Anitának, Kovács Mártinak, Lőrinc Istvánnak, Ludnik Ákosnak, Mészáros Péternek, Pogácsás Lászlónak, Seidl Krisztiánnak, Szabó Orsinak, Szabó Rékának, Szenkovits Lilinek, Szigeti Attilának, Zavaros Eszternek, Tóth Rékának, nem pusztán az albumon nyújtott munkájukért, hanem eddigi erőfeszítéseikért is.

Köszönet Csiszér Dórinak, Barta Istvánnak, Hartmann Erikának, Hor-

vát Gellértnek, Ludnik Melittának azért, hogy közreműködtek.

Legyen szabad utoljára, de nem utolsó sorban azoknak is köszönetet mondanom, akik tanácsaikkal, anyagi támogatásukkal, karitatív munkájukkal segítették az album létrejöttét:

Györgydeák Márton plébános atya, Szabó Tamás tábori püspök atya, Kocsis István tábori esperes atya, Hartmann Kristóf, Barta család, Bódy család, Árvai család, Radvány család, Seidl Tibor, Sándor Csaba, Bicskei Grafikai Stúdió, és még sokan mások...

Mindezek után pedig ajánlom a gitáros dalokat tartalmazó albumot mindenki figyelmébe! Remélem, sokan meglelik benne örömeiket!

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!
Madocsay Ákos

Együttesünk egyik tagja, Imre Nóri szervezésében 2003. május 10-én gitáros együttesek találkozója volt templomunkban. Sajnos azon a napon, amikor a plébániai majális, mivel az együttesek jó részének ez a dátum felelt meg leginkább. Majd jövőre...

Ahogy hallottam, igen sok munkával járt a szervezés. Az e-mail címeket összeszedni, megszerezni (ahogy ez, a XXI. században már csak lenni szokott) a lehető legtöbb forrásból, hogy minél „aktuálisabb” legyen a lista, nehogy valaki kimaradjon vagy régen használt cím maradjon a listán. Szétküldeni az e-mail-eket, telefonon – ha van – rákérdezni, hogy megkapta-e, és biztosítani arról, hogy mindenképp lesz, csak küldje vissza a villanypostát, mi a legmegfelelőbb az együttesnek... Akinek nem volt ilyen, a hírközlés csodájaként számon tartott e-mail címe, azt a hagyományos formában kellett utolérni – levélpapír, boríték, bélyeg.

Gitáros együttesek találkozója

Ha mindez meg volt, a napirend összeállítása a következő. Ki mikor következen? Ezt nem is merem részletezni. Nehéz dolog, ez a lényeg. A mi együttesünk biztos, hogy az első kellett legyen, mint házigazda. Annyi legyen elég, hogy sajnos két együttes nem tudott eljönni. Az egyik nem csak eljönni, de szólni sem „tudott”...

Ha mindez megvolt, az ebéd a következő. Mi legyen ebédre? Szerencsére annyi együttes jelentkezett vissza, hogy bizony nem lehet szünet nélkül hallgatni a még oly szép dalokat sem. Főleg nem üres gyomorral. No, elég az hozzá, hogy Nóri és plébániánk gitáros együttese úgy döntött (vagyis mi úgy döntöttünk), hogy lesz virsli, kenyér és szörp. Az Együttesünk tagjai derekasan kivették részüket a mosogatásból, felszolgálásból, előkészületekből, míg a vendég együttesek a zenélésből, ének-

lésből. A szünetben pedig együtt ettünk, ittunk egy kicsit, majd folytatták a zenélést. Mi pedig hallgattuk.

Minden együttes készült három-négy dallal. Voltak, akik többel is... Voltak, akik saját dalokat játszottak, voltak, akik ismert számokat is hoztak magukkal. Akik pedig éppen nem játszottak, hallgatták a többiek dalait. Bátran mondhatom: nagyszerű volt!

Ha mindez megvolt, a vége következett. Mit játszunk? A végén mindannyian összegyűltünk az oltár körül, és együtt énekeltünk. Azt, amit mindenki ismert, vagy azt, amit a többség ismert. Egy hangszer sem „unatkozott”. Akinek pedig nem jutott egy iciri-piciri tikfa sem? Énekelt, s reméljük úgy ment haza, hogy megérte eljönni a budapesti Felső-Krisztinavárosi templomba, a gitáros találkozóra.

Remélem, az is úgy ment haza, akinek csörgődob jutott!

MÁ.

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

VI. évfolyam, 6. szám 2003. Veni Sancte, következő lapzárta: 2003. nov. 16.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukách Krisztina, Müller Ferenc, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleiteket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.

Lapunk megjelenését a Szociális és Családügyi Minisztérium sajnos már nem támogatja.